

N:o 64.

Af herr **O. A. Ericsson** i Ofvanmyra, om ändring i Kongl. Maj:ts proposition angående särskild tilläggsbevillning för år 1894.

Vid behandlingen af det förslag, särskilda utskottet vid sistlidne urtima riksdag framstälde rörande en tilläggsbevillning för år 1893, hvilken skulle utgå till viss lika procent så väl å den förhöjda bevillningen för jordbruksfastighet, som å bevillningen för annan fastighet och inkomst, dock så att de, hvilka för inkomst vore taxerade till belopp understigande 800 kronor, skulle från tilläggsbevillningens utgörande vara befriade, dristade jag påpeka oegentligheten uti att befria de lägst taxerade inkomstkategorierna utan att i full konsekvens dermed bereda samma förmån äfven för de lägst taxerade fastigheterna. Jag föreslog för den skull ett tillägg till denna utskottets hemställan i syfte, »att äfven egare till fastighet, understigande 1,000 kronors taxeringsvärde, måtte befrias från den ifrågasatta tilläggsbevillningen». Detta tilläggsförslag afslogs emellertid, hufvudsakligen af formella hinder.

Nu har Kongl. Maj:t så väl i den till innevarande års Riksdag aflemnade statsverkspropositionen, som i särskild proposition föreslagit en tilläggsbevillning att utgå för 1894, denna gång med en krona för hvarje bevillningskrona såväl af fast egendom, som af inkomst, och således jemt en fördubbling af bevillningen. Kongl. Maj:t har likväl ansett sig böra fortgå på den vid urtima riksdagen beträdda vägen, att i möjligaste mån skona de lägst taxerade inkomstkategorierna, hvilket chefen för finansdepartementet motiverar på följande sätt: »Då Riksdagen åtog sig en tilläggsbevillning af 30 procent för innevarande år, tillämpades denna grundsats sålunda, att från tilläggsbevillningens utgörande befriades de, hvilka för inkomst äro taxerade till belopp understigande 800 kronor. Då nu ifrågasättes en tilläggsbevillning

till icke oväsentligt högre belopp, synes mig lindringen böra något utsträckas utöfver den vid tilläggsbevillningen för innevarande år fastställda gräns, och synes mig i sådant afseende fullständig befrielse lämpligen böra medgifvas dem, hvilka för inkomst äro taxerade till belopp understigande 1,200 kronor, medan för inkomst uppgående till 1,200 kronor, men understigande 1,800 kronor, endast skulle utgöras half tilläggsbevillning.»

Om denna vackra grundsats kan ju icke sägas annat än godt; men hvarför icke tillämpa densamma så, att den äfven kommer andra behöfvande till del? Hvarför icke bevilja samma förmåner åt de små fastighetsegarna, som jemställda med dessa ifrågasatta inkomsttagare i regel hafva långt större ekonomiska svårigheter att bekämpa och hvilka noga få räkna med hvart och ett af sina ören? — Här lär det väl vara Riksdagens skyldighet tillse, att inga dylika oegentligheter få göra sig gällande på den nybeträdda vägen inom vår skattelagstiftning. Och det är med anledning häraf, som jag i hufvudsak åter upptager ofvannämnda framställning, något modererad efter Kongl. Maj:ts förslag, och såsom skäl härför hänvisar till de motiv, jag anförde vid urtima riksdagen (se Andra Kammarens protokoll n:o 6, sid. 231).

Men om man nu i allo skulle följa Kongl. Maj:ts exempel och bevilja förmånen åt sådana fastighetsegare, som i ekonomiskt hänseende kunna jemställas med personer i så jemförelsevis god ekonomisk ställning, som de, hvilka ega en årlig inkomst af bortåt 1,800 kronor, och indela dessa i 2:ne klasser, en som åtnjuter hel och en annan half befrielse, så torde det möta svårigheter att finna lämpliga gränssiffror, emedan dessa siffror då torde blifva så höga, att Riksdagen helt och hållet skulle draga sig ifrån att fullfölja den vid urtima riksdagen uttalade vackra grundsatsen om beredande af lättnader för de svagaste bärkrafterna.

Försigtigheten torde därför bjuda att taga varsamma steg.

Betänker man nu, att en inkomst af 1,200 kronor, som enligt Kongl. Maj:ts förslag skulle utgöra gränsen för den fullständiga befrielsen, representerar ett kapital af 24,000 kronor efter 5 procent räknadt; och en inkomst af 1,800 kronor, enligt samma förslags gräns för den halfva tilläggsbevillningens utgörande, representerar ett dylikt på 36,000 kronor, lär väl ingen kunna bestrida anspråkslösheten uti en begäran, att egare af jordbruksfastighet och annan fastighet, hvars taxeringsvärde understiger 1,500 kronor helt befrias från den föreslagna tilläggsbevillningens utgörande, medan egare af fastighet, hvars taxeringsvärde uppgår till 1,500 kronor, men understiger 3,000 kronor, endast skulle utgöra half tilläggsbevillning. Och likväl skulle enligt mitt förmenande ett dylikt beslut emottagas med ganska stor tillfredsställelse inom vårt land.

Men då man vet, att det finnes många, som äro taxerade både för inkomst och fastighet och hvilka icke böra befrias på det ena området, i händelse de på det andra äro taxerade öfver de föreslagna gränssiffrorna, så torde äfven ett annat tillägg böra göras, som i dylika fall annullerar befrielsestadgandena.

På grund häraf får jag vördsamt föreslå,

att, för den händelse Riksdagen bifaller Kongl. Maj:ts proposition angående en tilläggsbevillning för år 1894, Riksdagen dervid må foga de tillägg, att äfven egare af jordbrukfastighet och annan fastighet, hvars taxeringsvärde understiger 1,500 kronor, måtte befrias från denna tilläggsbevillnings utgörande, medan egare af enahanda fastighet, hvars taxeringsvärde uppgår till 1,500 kronor, men understiger 3,000 kronor, endast få utgöra half tilläggsbevillning; dock med den inskränkning för dem, som äro taxerade för såväl inkomst som fastighet, om någondera af dessa kategorier öfverstiger befrielsegränsen, att dessa ej må komma i åtnjutande af de förmåner, som enligt ofvan dels åberopade och dels framställda förslag skulle komma dem till del i den andra kategorien.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1893.

Ollas A. Ericsson.